



Starší Hugo E. Martinez
Sedmdesátník

Naše osobní služba

Pokud si máme být vědomi potřeb těch, kterým můžeme nějak pomáhat, musíme se nechat vést láskou Ježíše Krista.

V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů dostáváme příležitosti ke službě a je to pro nás osobním požehnáním. Od té doby, co jsem se stal členem Církve, jsem sloužil mnoha způsoby. Jak říkával bratr Udine Falabella, otec staršího Enriqua R. Falabelly: „Ten, kdo nějak slouží, se k něčemu hodí; ten, kdo nijak neslouží, není k ničemu.“ Tato slova si musíme uchovávat v mysli i v srdci.

Když při své službě hledám vedení, nacházím útěchu v myšlence, že Spasitel se zaměřuje na jednotlivce a na rodiny. Láska a pozornost, které Pán věnuje jednotlivcům, mě naučily, že si uvědomuje velikou cenu každého dítěte Nebeského Otce a že je nezbytné, abychom zajistili, aby bylo o každého jednotlivce postaráno a aby byl posilován skrze evangelium Ježíše Krista.

V písmech čteme:

„Pamatujte, cena duší je veliká v očích Božích. ...

A pakliže budete pracovat po všechny dny své ... a přivedete jen jednu duši ke mně, jak veliká bude radost vaše s ní v království mého Otce!“¹

Cena každé duše je pro Boha veliká, protože jsme Jeho děti a máme potenciál stát se takovými, jako je On.²

Pokud si máme být vědomi potřeb těch, kterým můžeme nějak pomáhat,

musíme se nechat vést láskou Ježíše Krista. Učení Pána Ježíše Krista nám ukazuje cestu. A takto naše osobní služba začíná – všímáme si potřeb druhých a poté je uspokojujeme. Sestra Linda K. Burtonová, generální prezidentka Pomocného sdružení, řekla: „Nejprve si všimněte, pak služte.“³

Velkým příkladem této zásady je president Thomas S. Monson. Když v lednu roku 2005 předsedal

konferenci vedoucích kněžství na Portoriku, předvedl nám, jak Spasitel a Jeho služebníci poskytují osobní službu. Na konci tohoto nádherného shromáždění se president Monson začal zdravít se všemi přítomnými vedoucími. Náhle si všiml, že jeden z nich vše pozoroval zpovzdálí, kde stál zcela sám.

President Monson poodešel od ostatních a šel si s oním bratrem promluvit. José R. Zayas mu s dojetím řekl, že je to zázrak, že k němu přistoupil, a odpověď na modlitby, které on a jeho manželka Yolanda pronesli před shromážděním. Řekl presidentu Monsonovi, že jeho dcera je vážně nemocná a že má u sebe dopis, který manželka chtěla, aby mu předal. Bratr Zayas manželce řekl, že to nebude možné, protože president Monson bude příliš zaneprázdněn. President Monson si příběh vyslechl a požádal o dopis, který si v tichosti přečetl. Poté si dal dopis do kapsy





u saka a řekl bratru Zayasovi, že se o jejich žádost postará.

Takto se této rodiny dotkl skrze svého služebníka náš Pán, Ježíš Kristus. Věřím, že Spasitelova slova v podobenství o milosrdném Samaritánovi se týkají i nás: „Jdi, i ty učíš též.“⁴

21. září 1998 zasáhl Portoriko hurikán Georges, který napáchal nesmírné škody. Se sestrou Martinezovou a našimi pěti dětmi se nám podařilo tuto mocnou bouři a její větry o síle hurikánu přežít díky tomu, že jsme zůstali doma. Museli jsme však přečkat dva týdny bez tekoucí vody a bez elektřiny.

Když nám došly zásoby vody, bylo obtížné získat další. Nikdy nezapomenu na bratry, kteří nám posloužili tím, že nám tuto drahocennou tekutinu poskytl, ani na láskyplnou službu sester.

Germán Colón přijel k našemu domu v dodávce, ve které měl velkou plastovou nádrž s vodou. Udělal to, jak sám řekl, protože: „Vím, že máte malé děti, které potřebují vodu.“ O pár dnů později naložili bratři Noel Muñoz a Herminio Gómez tři velké nádrže s vodou na nákladní auto. Objevili se nečekaně před naším domem, naplnili nám všechny dostupné lahve pitnou

vodou a pozvali naše sousedy, aby si je naplnili také.

Naše modlitby byly zodpovězeny skrze jejich osobní službu. Tváře oněch tří bratří odrážely lásku, kterou Ježíš Kristus pocituje ke každému z nás, a jejich služba – jinými slovy, jejich osobní služba – nám do života přinesla mnohem více než jen pitnou vodu. Pro každého syna a každou dceru Boží je nezbytné, aby věděli, že se lidé zajímají o jejich blaho a starají se o ně.

Svědčím vám o tom, že Nebeský Otec a náš Pán Ježíš Kristus každého z nás jednotlivě a osobně znají. Proto nám poskytují to, co potřebujeme, abychom mohli dosáhnout svého božského potenciálu. Na cestu umísťují ty, kteří nám pomohou. Když se poté stáváme nástrojem v Jejich rukou, jsme schopni sloužit a pomáhat těm, které nám ukazují skrze zjevení.

Takto Pán Ježíš Kristus dosáhne ke všem dětem Nebeského Otce. Dobrý pastýř shromažďuje všechny své ovce. Shromažďuje je jednu po druhé, když správně používají svou mravní svobodu jednání – poté, co uslyší hlas Jeho služebníků a dostane se jim od nich pomoci. Poté poznají Jeho hlas

a budou Ho následovat. Taková osobní služba je nedílnou součástí dodržování smluv křtu.

Podobně, jsme-li dobrým příkladem učedníka Ježíše Krista, je to našim nejlepším doporučujícím dopisem pro ty, s nimiž se můžeme podělit o Jeho evangelium. Když otevřeme ústa, abychom se podělili o znovu-zřízené evangelium Ježíše Krista, stáváme se „Jeho pomocnými pastýři, jejichž úkolem je vyživovat ovce Jeho pastviny a beránky Jeho stáda“;⁵ stáváme se „slabými a prostými“⁶ „[rybáři] lidí“⁷.

Naše osobní služba se netýká pouze lidí žijících na této zemi. Můžeme pracovat také pro mrtvé – pro ty, kteří žijí v duchovním světě a kteří během smrtelného života neměli příležitost obdržet spásné obřady evangelia Ježíše Krista. Můžeme si také vést deník a psát rodinnou historii, abychom srdce žijících obrátili k jejich bližním – a stejně tak k jejich předkům. Jde o to, abychom propojili svou rodinu, generaci po generaci, věčnými svazky. A když tak činíme, stáváme se vysvoboditeli na hoře Sionu.⁸

Máme zvláštní příležitost být nástrojem v Jeho rukou. Můžeme jím být

ve svém manželství, ve své rodině, s přáteli a s bližními. To je naše osobní služba jakožto pravých učedníků Ježíše Krista.

„A shromáždění budou před něj všickni národové. I rozdělí je na různě, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.

A postaví ovce zajisté na pravici své, kozly pak na levici.

Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Podtež požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.

Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznul jsem, a dali jste mi pítí; hostem jsem byl, a přijímali jste mne;

Nah, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.

Tedy odpovědí jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili jsme, neb žíznivého, a dávali jsme pítí?

Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli jsme?

Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě?

A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.⁹

Abychom tak činili, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 18:10, 15; zvýraznění přidáno.
2. Viz Průvodce k písmům, „Duše“; scriptures.lds.org.
3. Linda K. Burtonová, „Nejprve si všimněte, pak služte“, *Liahona*, listopad 2012, 78.
4. Lukáš 10:37.
5. Alexander B. Morrison, „Nourish the Flock of Christ“, *Ensign*, May 1992, 13.
6. Nauka a smlouvy 1:23.
7. Matouš 4:19.
8. Viz Abdiáš 1:21.
9. Matouš 25:32–40.



Starší Larry S. Kacher
Sedmdesátník

Nezahrávej si s posvátnými věcmi

[Posuzujte] svá rozhodnutí tím, že si budete pokládat otázku: „Jsou má rozhodnutí pevně zakořeněna v úrodné půdě evangelia Ježíše Krista?“

Bratři a sestry, rozhodnutí, jež činíme v tomto životě, značně ovlivňují směr našeho života věčného. Naše rozhodnutí ovlivňují viditelné i neviditelné síly. To jsem osobně poznal před pěti lety způsobem, za který jsem téměř draze zaplatil.

S rodinou a přáteli jsme cestovali po jižním Ománu. Rozhodli jsme se odpočinout si na pláži na pobřeží Indického oceánu. Krátce po našem příjezdu se naše 16letá dcera Nellie zeptala, zda může doplatit k tomu, co považovala za písčiny ostrůvek. Všiml jsem si zvlněné vody, a tak jsem jí řekl, že tam poplavu nejdřív já, protože jsem se obával nebezpečných proudů.

Po chvíli plavání jsem zavolal na manželku, zda už jsem poblíž ostrůvku. Odpověděla: „Už jsi dávno za ním.“ Nevědomky jsem se dostal do pastí zpětného proudu,¹ který mě rychle unášel na moře.

Nevěděl jsem, co si počít. Napadlo mě jen obrátit se a plavat zpět ke břehu. A přesně to bylo špatné rozhodnutí. Cítil jsem se bezmocný. Síly, na něž jsem neměl nejmenší vliv, mě unášely dál na moře. A co bylo

ještě horší, manželka, která důvěřovala mému rozhodnutí, plavala za mnou.

Bratři a sestry, myslel jsem si, že velmi pravděpodobně nepřežiji a že svým rozhodnutím přivodím smrt i manželce. Po velkém úsilí a díky tomu, co považuji za božský zásah, jsme se nohama najednou dotkli písčitého dna a mohli jsme dojít do bezpečí ke svým přátelům a dceři.

V tomto pozemském životě je mnoho proudů – některé jsou bezpečné, jiné ne. President Spencer W. Kimball učil, že v našem životě jsou mocné síly podobné neviditelným proudům v oceánu.² Tyto síly jsou skutečné. Nikdy je nemáme ignorovat.

Dovolu mi vyprávět vám o jiném proudu, o božském proudu, který se pro mě stal velkým požehnaním. Byl jsem do Církve obrácen. Před mým obrácením bylo mým životním přáním lyžovat, a tak jsem se po střední škole přestěhoval do Evropy, abych tuto touhu naplnil. Po několika měsících zdánlivě ideálního života jsem měl pocit, že mám odjet. V té době jsem nerozuměl zdroji tohoto pocitu, ale rozhodl jsem se ho následovat. Skončil